

Ezt már Livia után írtam egy Szilárdságtan előadás alatt és szünetében valamikor 1973 november végén.

Egy kiállítás - egy fesztivál – egy utazás képei.

Nyisd ki szemed,

A lépcsők és bezárt ajtók magányosai nem találnak rád.

Ajtó a kulcson – Kulcs az ajtóban.

Fordulj meg.

A város fölbomlott rendjén taposol.

Tiszta csend van –

Hajnali kettőkor kelnek a feltört aszfalt, a megszakadt villamos sínek munkásai –

A torkot szorító dörrenések meghatározhatatlan irányból hallatszanak –

Menj – –

Menj. Lépcsők, forduló, lépcsők.

Az elnyúló: – elnyúló szemed előtt szűkülő, szűkülő – tér végén – zárt ajtók mögött – rajzlapba zárt világok lapulnak.

Nem mehetsz oda sem –

Nem tudod miért akarsz hozzájuk bújni

Az ajtóhoz vezető falakról néhány megérint – Az egyikről tartalmaidig jut egy tánc

daltánc – a dal a tűzben, a dal a térben, a dal egy nyomorultul, üresen reszkető neon fényében.

Egy lány virágot tűzött a dal mellé –

A meghatározhatatlan irány felé indulsz –

A térbeállított lépcső alatt

egy széphajú jelenés szájával arcodhoz ér – Sok „holdtöltével” ezelőtt a

várarok magnólia bokráról egy szál virágot adtál neki –

A tíz örök szerencsétlen ujj, mintha tartalmakat hordozott volna –, úgy kapcsolódott egymáshoz.
(keresett?)

A jelenésnek dolga van. Jelenés el.

Magyarország legjobb rendezője egy deci cseresznyével foglalkozik; feleségének csak egy felest kért. A felmagasztaló is velük iszik. Sörhasa van. A rendezőnek még nincs sörhasa. Möglehet nem is lesz.

Egy másik, a meggyötört arcú – a Félkegyelműt játszotta néhány éve, ezt a jószágot magán viseli most is – bukkan föl valahonnan.–

Mész, sodródsz köztük, vonaglik, ráng a tömeg – mind be akar jutni, mind be akar jutni. Kilépsz, leülsz a lépcsőre.

Négy-öt kivált vesz körül. Szemükben a kiváltak figyelő riadtsága

kilököttek –?

élhetetlenek –?

örök összezárt szájúak –?

kemény, erősen szorító makacs állkapcsok –

minden mosoly nélküliek –?

A sín pár végeiről két – pontból nyíló – fény feléd tart –
A felüljárón vonat halad át. Két oldalról a feléd közelítő fények összeérnek.
Egy pillanatig a tér –
a hang – három dimenzióban támad rád. Gyűjtópontjuk leszel.
a fény –
Megmaradsz. Hideg van. A szél vág a Duna felől. Esett.

Az utak, sínek, emberi vackok csomópontján a nedvességhártyán, –
a szivárványhártyán – sárgán villognak a tilalomlámpák.
Az utazás terhei fölfelé nyomulnak benned.
A Körtér emberi gyűjtőcsatornáit lezárt redőnnyel hallgatnak – a Pingvin
a presszók – mögöttük a hűlő, izzó vas fényében a szennyvíz hordalékát
számolják. A mai bevétel.

A kockaköveken – síneken csillanó, mélységet, feloldást, távlatokat adó,
reszkető gyomrok kórismérveiként ismert fény nem mutat embereket,
Párosfények közelednek – távolodnak – az esőúton suhanó kerekek surranva
váganak: egyik a másik után –

A sarkon vannak. Néhány sörkatona, egy-két „polgári személy”.
Távolabb a közeg, nyakában URH – valakivel beszélget.
A járdaszegélyhez közel a készültség kocsija.

Látod őket. Mész tovább. Benned ül a kép. A gyógyszerár kirakatszegélyén
Nyisd ki szemed. meghatározhatatlan korú nő ül.
Hangok települnek – A férfiakat nézi.
ülnek, ülnek beléd.

Megrezdülsz. A jelentést nem fogod föl. Mozgásban vagy. A felfoghatatlan jelentés
Valamilyen jelzése rendszered valamelyik pontjában értelmet keltett.

Az értelem fülelni kezdett. Megriadt. Belédmarkol, szorít. Az utazás terhei
fölfelé nyomulnak benned –

Utazásunk terhei fölfelé nyomulnak bennünk. –

Újabb kör. Nem tudod miért fordulsz meg. – A nő szeme. –

A zenekarok tartozékainak pillantása üt beléd

A mindenféle tartozékok pillantása üt beléd –

csak jóval mélyebben és félelmetesebben –

Mész, elhaladsz mellettük. A rendőr karonfogva vezeti a nőt. –

Magáramaradt, magárahagyott hang.

már felnyíltál, már felfogod –

megfeszül, nem akar menni –

Úgy mondja, – tiszta hangján. Tiszta hang. Tiszta, tiszta, tiszta –

Alakja már nem szép. Haja sem. Semmije sem.

– Ő is megmondhatja, lánc volt a nyakamban. –

– Miért engem visz el?

Hosszú az út.

az a néhány lépés.

megmarkol – nem lassítasz – talán csak önkéntelenül –

Nincsenek a nappali közömbös szájtátiak; a „mindenem – rendben fut –jaj de jó, hogy –nem- én - vagyok” –kíváncsiak; a „józan” érdeklődők; a „végre-valami-történik”-et keresők; a minden adáskötelezettség-nélküli sajnálkozók; az ítéletalkotók–
[A jog, a törvény, a törvényesség, a jólszabályozottság, a középszerűség, a tömeg](#) –
Hosszú az a néhány lépés.

– [Miért engem visz el?](#)

Már a túloldal felé tartasz. Tiszta csend van. A Pingvin redőnyeit látod. –

A nőt ketten tuszkolják a készültség kocsijába – Megfeszül

A hangja

a hangja

a hangja

[Ne vigyen el](#)

[Ne vigyen el](#)

Benyomják az ajtón. A hangját még mindig hallod.

– [Ne vigyen el](#)

– [Ne vigyen el](#)

A sarkon a tilalomlámpa sárga fénye.

Mész tovább. Hideg van – összehúzod magad. Nyisd ki szemed.

A lépcsők és bezárt ajtók magányosait megkeresed.

Ha hagyják.